

VOORWOORD

R.M. Baljon*

In 1983 rondde ik mijn inservice A-opleiding af in het Bergweg Ziekenhuis in Rotterdam. Met het behalen van mijn diploma werd ik met mijn groep direct ontslagen, want mijn leerarbeidsovereenkomst liep af. Gelukkig kregen we wel een nieuwe baan aangeboden, niet fulltime, maar voor slechts 80%. In het land liep het voor andere jonge plegen minder goed af. Zij kregen geen nieuwe baan aangeboden en zo werden vele verpleegkundigen op straat gezet. Begin jaren '90 van de vorige eeuw ontstond een groot tekort aan verpleegkundigen, met name ook aan gespecialiseerde verpleegkundigen.

Helaas hebben we er weinig van geleerd. Ik lees het volgende in de diverse media:

- ontslagen in ziekenhuizen;
- krimp van ziekenhuizen;
- numerus fixus voor verpleegkundige opleiding in het noorden;
- allerlei discussies over de kosten van de zorg, hetgeen het imago voor deze bedrijfstak er niet beter op maakt.

Aan de andere kant hoor ik ook geluiden dat het aantal zorgverleners de komende jaren moet gaan verdubbelen, willen we de zorgvraag nog optimaal en adequaat kunnen beantwoorden; dus van 400 duizend naar 800 duizend zorgverleners. Gezien de bovenstaande herhaling van de geschiedenis, waar halen we die extra zorgverleners vandaan? We gooien er nu volop de rem op, dus het probleem wordt alleen maar groter.

Natuurlijk moeten we de kosten omlaag brengen. We kunnen ons deze zorg niet meer permitteren. We zullen de zorg echt op een andere manier moeten gaan organiseren. Maar zorg blijft ook mensenwerk. We moeten ernaar streven niet die 800 duizend nodig te hebben, die volgens mij sowieso ook niet te vinden zijn, maar anders organiseren, andere keuzes maken, meer participatie van patiënt en mantelzorg, je realiseren dat het leven ook eindig is, etc. etc.

Zelf heb ik wel eens geopteerd om verpleegkundigen dienstverbanden te geven van 3 x 12 uur. Twaalf uur werken moet je als jong iemand toch

kunnen? Ik weet nog dat jaren terug men in het brandwondencentrum van Antwerpen ook al diensten had van 12 uur. Waarom hier niet? En dan is het de overweging om tot je 40ste (of gewoon nog langer) niet 36 uur te werken maar gewoon 48 uur. Van vier dagen van 12 uur is nog nooit iemand dood gegaan en het is veiliger: minder overdracht momenten en meer continuïteit van zorg. Daarnaast ben je dan wel drie dagen vrij. Tevens geeft dit een veel aantrekkelijker startsalaris, wat schoolverlaters kan aanzetten tot deze keuze. En wellicht kiezen ze dan ook nog voor de wondzorg, want dat is en blijft een mooi specialisme in de zorg. Dat is weer goed terug te zien in dit nummer van WCS Nieuws. Een grote variëteit aan onderwerpen: van hoe maak ik een goede foto van een wond tot en met richtlijnen en casuïstieken. We hadden graag meer aandacht willen besteden aan het CVZ rapport. De publicatiedatum van 5 september maakte dat echter niet mogelijk. Daarom nu alleen een persbericht. In het decembernummer leest u er meer over.

***René Baljon, voorzitter WCS**